

[Aksel Larsen.]

deltagende lande, og genopbygningen deraf er forlængst fuldendt. Landbruget har på ny fået tilførsel af proteinholdige foderstoffer, af kunstgødning og af landbrugsmaskiner. Mælkemængden pr. ko er, som den seneste sjællandske mejeristatistik viser, omkring 4 000 kg gennemsnitlig pr. år mod 3 000 kg før krigen og 2 400 kg i 1945—46. Efter en række gode høstår er dansk landbrugs samlede produktion 17 pct. større end før krigen, til trods for at landbruget i dag beskæftiger 100 000 landarbejdere færre end i 1939. Større landbrugsproduktion må betyde større velstand for landet, omend måske ikke for de landarbejdere, traktorerne har gjort arbejdsløse, derimod sandsynligvis for det store horn.

Industriproduktionen var i fjor 52 pct. større end i det sidste normale førkrigsår, 1938. Stigningen i industriproduktionen er mange gange større end stigningen i såvel arbejderantal som i samlet udbetalt lønsum. Det kan man også se af de udbyttedeklarerationer, vi i denne tid kan læse i aviserne fra de industrikapitalistiske foretagender.

Handelsflåden er så stor og skibsfartens indtjening så imponerende som ingensinde. Det kan man også se af skibsfartsselskabernes regnskaber med de stadig stigende overskud og dividendeudbetalinger. En væsentlig del af fragten indtjenes i udenlandsk valuta, hvilket også må betyde øget velstand til Danmark.

Endelig er eksporten — det kan altsammen ses af statens officielle statistik — betydeligt større end før krigen. Den var i 1950 76 pct. større end i 1948, da Danmark ikke havde valutakrise. Til gengæld havde Danmark i 1950 et valutaunderskud på 360 mill. kr., og finansministeren har endda beregnet, at det for indeværende år kan nå op på 800 mill. kr., men dette valutaunderskud, der skal gælde som undskyldning for de her foreslåede nedskæringslove, står altså i en skrigende kontrast til den både absolut og i forhold til indbyggertallet kolossalt forøgede produktion og eksport.

Sandheden er hverken den nuværende eller den forhenværende statsministers. Sandheden er den, at Danmarks forøgede produktion, fragtindtægter og eksport betyder forøget velstand, når blot disse samfundsskabte rigdomme administreres forsvarligt og landet får lov til at leve i fred. Og Danmark har mulighed for at leve i fred, så at den forøgede produktion kan komme folket tilgode. Vor overmægtige og farlige militære fjende gennem mere end 100 år, Tyskland, kan kun gennem ny oprustning,

som desværre mod folkets vilje er godkendt af de tre atlantiske partier, men som dog endnu kan forhindres — Tyskland kan kun gennem ny oprustning igen blive en trusel mod vort land. Det danske folk har intet udestående med andre folk, og Danmark er ikke militært truet.

Alle forudsætninger burde altså være tilstede for, at det arbejdende folks levevilkår kan forbedres i stedet for at forringes, og at folket kan leve i national og social tryghed, men på trods af dette er altså valutaunderskuddet af i fjor og det truende endnu større valutaunderskud i år kendsgerninger. Hvorfor? Ja, finansministeren og andre har givet almindelige forklaringer om et ugunstigt bytteforhold med udlandet, om en ugunstig prisudvikling og navnlig om, at forbruget er for stort herhjemme, men de vover ikke at erkende sandheden, som er denne, at valutaunderskuddet og Danmarks øvrige udadtil vanskelige økonomiske situation skyldes, at dets selvstændighed blev prisgivet ved godkendelsen af Marshallplanen, som, så længe det danske folk tolererer det, gør Amerikas monopolkapitalister til diktatorer over vort erhvervsliv. De bestemmer gennem Marshallkontoret i Paris og Borgergade 18 over vor udenrigshandel, men også over vor produktion såvel som over kronkursen.

Men endnu værre blev det, da dette økonomiske afhængighedsforhold forvandlede til en ydmygende vasalstilling gennem rigsdagens vedtagelse af Atlantpagten med den deraf følgende amerikansk kommanderede oprustningsgalskab. Hvad koster militærvæsenet Danmark i dag? Der foreligger ingen tilgængelige samlede tal, men beløbet ligger antagelig omkring $\frac{3}{4}$ milliard kr. om året — og så må man antage, at forsvarsministeren kun på grund af det forestående valg ikke allerede har forelagt rigsdagen overgeneral Eisenhowers nyeste krav i form af forslag om endnu større militærbevillinger. Den væsentlige del af disse kæmpesummer bruges til indkøb i udlandet. De forringer altså ikke blot den sociale levestandard i Danmark, men også vor valutabalace. Overdriver jeg, hr. finansminister, når jeg siger, at militærvæsenet, og hvad dertil hører, koster Danmark mindst 300 mill. kr. årlig i valuta?

Hertil kommer udenrigshandelen i Marshallplanens tegn. Hvorfor er vore importpriser steget så kolossalt, medens vor i løbet af 3 år omtrent fordoblede eksport ikke giver tilsvarende forøgede valuta-indtægter? Englandshandelens eksempel belyser det. Danmark sælger fra 75 til 90 pct.